

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu VII Wydział Karny w składzie

Przewodniczący SSR Marzena Drozdowska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Ewa Stanuch

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu - Anny Moraczewskiej

po rozpoznaniu w dniu : 15 grudnia 2011 roku, 18 stycznia 2012 roku, 25 stycznia 2012 roku, 19 marca 2012 roku , 04 października 2012 roku, 29 października 2012 roku, 10 grudnia 2012 roku, 21 lutego 2013 roku sprawę :

S. T., syna K.i H.z domu T., urodzonego (...)Z.

Oskarżonego o to, że:

W dniu 28 lutego 2011 roku około godziny 23:10 na trasie A4, będąc w stanie nietrzeźwości alkoholowej 0,55 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu kierując samochodem osobowym marki O. o numerze rejestracyjnym (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc trasą A4 w kierunku miejscowości O., zatrzymał pojazd na 210,5 km autostrady na prawym pasie ruchu, nie dopełnił obowiązku oznakowania i prawidłowego oświetlenia unieruchomionego pojazdu , przyczyniając się do najechania na swój pojazd przez kierującego samochodem marki P. o numerze rejestracyjnym M- (...) M. H. (obywatela Hiszpanii) , na którego pojazd najechał kierujący samochodem marki J. o numerze rejestracyjnym (...) M. P., który w wyniku zderzenia doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania szyjnego odcinka kręgosłupa, oraz stłuczenia obojczyka lewego, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, stanowią zatem obrażenia ciała o jakich mowa w art. 157§1kk,

To jest o przestępstwo z art. 177 § 1K.k. w związku z art. 178 § 1 K.k.

1. oskarżonego **S. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję **art. 177§1 kk w związku z art. 178 §1kk** i za to na podstawie **art. 177§1 kk w związku z art. 178§1kk** wymierza oskarżonemu karę **10 /dziesięciu /** miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie **art. 69 § 1 i 2 kk, art.70§1 punkt 1 kk** warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby **2 /dwóch /** lat;
3. na podstawie **art. 71§ 1kk** orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości **50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych**, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę **10,00 /dziesięciu/** złotych;
4. na podstawie **art. 46§2 kk** orzeka od oskarżonego nawiazkę na rzecz pokrzywdzonego M. P. w wysokości **3.000 złotych / trzech tysięcy złotych/;**
5. na podstawie **art. 42§2 kk, art. 43 §1,2 kk** orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres **1/jednego /roku;**

6. na podstawie **art. 63 § 2 kk** na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres jego rzeczywistego stosowania, czyli od zatrzymania prawa jazdy , to jest od dnia 28 lutego 2011 roku;

7. na podstawie **art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, art. 17 ustęp 1 i 2** Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm./ zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Sygnatura akt VII K 562/11

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2011 roku >

Dzień później, czyli 01 marca 2011 roku, z uwagi na złe samopoczucie, M. P. zgłosił się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA położonego w K. przy ulicy (...), gdzie stwierdzono u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenie okolicy obojczyka lewego. Powyższe obrażenia spowodowały u wyżej wymienionego naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., trwający dłużej niż 7 dni i stanowiący skutki o jakich mowa w art. 157 § 1 k.k.

Samochody uczestniczące w przedmiotowej kolizji drogowej były sprawne technicznie. W dniu inkryminowanego zdarzenia zarówno warunki drogowe jak i pogodowe były dobre. W tym też dniu nie było żadnych opadów atmosferycznych. Również ruch pojazdów, z uwagi na porę nocną, był niewielki.

Dowody:

- notatka urzędowa – karta 1 akt,
- protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu – karta 2-4 akt,
- protokoły oględzin pojazdów biorących udział w przedmiotowej kolizji – karta 30-31, 45-50 akt,
- opinia nr (...)5480.82.2011 z przeprowadzonych badań wypadków drogowych – karta 34-40 akt,
- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem – karta 42- 44 akt,
- dokumentacja medyczna O.O.– karta 57 akt,
- dokumentacja medyczna C. S. – karta 58 akt,
- historia choroby M. P. – karta 59-60 akt,
- opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej – karta 62 akt,
- opinia nr (...) z dnia 15 marca 2011 roku sporządzona przez specjalistę w zakresie techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgra inż. P. K. – karta 64-75 akt,
- postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy – karta 93 akt,
- opinia nr (...) z dnia 11.07.2012 roku sporządzona przez mgra inż. P. K. – karta 211-230 akt,
- dokumentacja medyczna S. T. – karta 266, 274 akt,

- opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej dotyczące osoby oskarżonego – karta 275, 311 akt,
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego – karta 85, 149-150 akt,
- zeznania świadka O.O. – karta 11 akt,
- zeznania świadka A. H. – karta 17-18 akt,
- zeznania świadka C. S. – karta 24 akt,
- zeznania świadka M. P. – karta 55, 174-176 akt,
- zeznania biegłego P. K. – karta 176, 263-264 akt,
- zeznania świadka M. K. – karta 181-182 akt,
- zeznania świadka M. D. – karta 182-184 akt,
- zeznania świadka V. Z. – karta 206-207 akt.

S. T. urodził się (...) w Z.. Oskarżony jest bezdzietnym kawalerem. Wyżej wymieniony zdobył wykształcenie zawodowe, z zawodu jest elektromonterem. Obecnie S. T. jest osobą bezrobotną nieposiadającą prawa do zasiłku. Oskarżony nie posiada także istotnego majątku i pozostaje na utrzymaniu matki.

S. T. nie był w przeszłości karany sądowo.

Dowody:

- dane osobopoznawcze – karta 85, 148 akt,
- dane o karalności – karta 242 akt.

S. T. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego wskazał, że w inkryminowanym dniu jechał do domu po bagaże, bowiem następnego dnia o godzinie 04:00 rano miał samolot do Nepalu, przy czym na lotnisko do W. miał go zawieźć brat. S. T. wskazał również, że po drodze robił zakupy i tankował paliwo. Nadto podał, że w pewnym momencie samochód „zaczął się dusić”, wobec czego się zatrzymał. Wtedy też – jak wskazał – zorientował się, że nie tylko zabrakło mu benzyny, ale również rozładował się jego telefon. Podniósł, że w tym też momencie usłyszał odgłosy „pipkania”, po których to odgłosach nic już nie pamięta. Wyżej wymieniony podał także, że zatrzymując się na autostradzie miał włączone światła awaryjne. Dodał, że w tym też dniu do obiadu wypił dwie lampki wina oraz spożył dużą ilość owoców cytrusowych oraz jabłek. Natomiast na rozprawie przed Sądem S. T. wskazał, że po zatrzymaniu samochodu włączył światła awaryjne, przy czym, z uwagi na to, że inny pojazd uderzył w jego samochód, nie zdążył go oznakować i wystawić trójkąta ostrzegawczego. Dodał, że w tym też momencie stracił przytomność i obudził się dopiero w karetce pogotowia. Podniósł, że będąc na oddziale ratunkowym policjanci namawiali go do składania fałszywych oświadczeń, przy czym jak wskazał podpisał to, co sam wyjaśniał. Nadto dodał, że na przedmiotowym odcinku autostrady (...) nie było pasa awaryjnego.

W ocenie Sądu powyższe wyjaśnienia są tylko i wyłącznie przyjętą przez oskarżonego linią obrony, dlatego też Sąd nie dał im wiary. Zdaniem Sądu to sposób obrony oskarżonego. Dopóki obrona mieści się w granicach przysługujących mu uprawnień, dotąd nie będzie powodu do wyciągania z niej wniosków niekorzystnych dla niego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 czerwca 2003 roku, II AKa 146/03). Taka obrona nie może być uznana ani za okoliczność obciążającą w zakresie dowodowym, ani za okoliczność skutkującą negatywną oceną ich postawy (wyrok SN z dnia 29 czerwca 1979 roku, III KR 169/79). Ww. wyjaśnienia nie znajdują odzwierciedlenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Są one sprzeczne z jasnymi,

spójnymi i konsekwentnymi zeznaniami świadków, w tym z zeznaniami osób pokrzywdzonych, którym Sąd dał wiarę. Nadto wyjaśnienia te nie korelują z dowodami z dokumentów, które zostały uwzględnione przy rekonstrukcji stanu faktycznego, przez co – zdaniem Sądu – wyjaśnieniom tym, będącym w całkowitej opozycji do konsekwentnych zeznań świadków, którym Sąd dał wiarę, nie można nadać waloru wiarygodności, a co za tym idzie nie mogły one posłużyć do poczynienia ustaleń faktycznych.

Zgodnie ze stanowiskiem SN nie istnieje ustawowy podział dowodów na bardziej i mniej wartościowe oraz na takie, które mogą występować samodzielnie i takie, które nie mogą być jedynymi wskazującymi na winę oskarżonego (tak SN w postanowieniu z dnia 05 lutego 2001 roku, III KKN 333/98). Z uwagi na charakter przypisanego oskarżonemu przestępstwa rekonstrukcja stanu faktycznego w znacznym zakresie została dokonana w oparciu o zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, w szczególności w oparciu o zeznania osób pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie, które to zeznania znalazły odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd dokonał wnikliwej oceny zeznań występujących w sprawie świadków: O.O., A. H., C.S., M. P., P. K., M. K., M. D. oraz V. Z..

Ww. świadkowie zeznawali w sposób rzetelny, jasny, logiczny, spójny i konsekwentny. Nadto zeznania ich korelują z pozostałymi dowodami zebranymi w przedmiotowej sprawie. Tym samym brak było podstaw, aby zeznaniom ww. świadków odmówić wiarygodności.

Na podstawie art. 392 § 1 k.p.k. Sąd, z uwagi na fakt, że bezpośrednio przeprowadzenie dowodu nie było niezbędne a żadna ze stron się temu nie sprzeciwiła, odczytał zeznania świadków a to zeznania: O.O., A. H. oraz C.S.. Wyżej wymienieni w złożonych przez siebie zeznaniach wskazali, że w inkryminowanym dniu jechali z Niemiec do K., przy czym kierowcą samochodu osobowego marki P. był A. H.. Nadto wskazali, że poruszając się prawym pasem, przy włączonych światłach mijania oraz zapiętych pasach bezpieczeństwa, nagle dostrzegli nieoznakowany pojazd. Podnieśli, że kierowca nie zdążył zahamować, przez co najechali na tył samochodu osobowego marki O. (...), po czym wysiedli z samochodu. Dodali, że w tym też momencie w pozostawiony przez nich samochód najechał inny pojazd. Wyżej wymienieni wskazali również, że samochód O. (...), oprócz tego, że nie miał włączonych świateł, nie był także odpowiednio oznakowany.

Wskazane powyżej zeznania uzupełniły zeznania tłumacza przysięgłego a to V. Z., która wskazała, że „wszyscy trzej pokrzywdzeni zeznawali, że zdarzenie miało miejsce na lewym pasie ruchu. Najechali na tył samochodu, który stał na lewym pasie ruchu i tak to tłumaczyłam” (karta 206 akt).

Świadek M. P. wskazał, że w dniu 28 lutego 2011 roku podążał prawym pasem ruchu autostrady (...) z W. w kierunku K.. Wyżej wymieniony wskazał również, że w pewnym momencie na tym też pasie zauważył przeszkodę, przez co, w celu jej ominięcia, zmienił pas ruchu z prawego na lewy. Nadto dodał, że następnie jadąc lewym pasem ruchu dostrzegł nieoświetloną i nieoznakowaną przeszkodę, która starał się ominąć. Podniósł, że w momencie zmieniania pasa ruchu z lewego na prawy, z uwagi na odległość, lewą częścią kierowanego przez siebie pojazdu marki J. uderzył w stojący tam, jak się później okazało, samochód osobowy marki P.. M. P. wskazał również, że po zatrzymaniu się kierowanego przez niego samochodu wysiadł z niego i udał się na miejsce zdarzenia, gdzie po krótkiej chwili przyjechała policja. Dodał, że w tym też dniu co prawda odmówił skorzystania z pomocy medycznej, to jednak już dzień później udał się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA położonego w K. przy ulicy (...), gdzie stwierdzono u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenie okolicy obojczyka lewego.

Biegły P. K. podtrzymał sporządzoną przez siebie opinię oraz wskazał, że pomimo tego, iż w opinii tej podał, że zarówno A. H. jak i M. P. przyczynili się do wypadku, bowiem poruszali się lewym pasem ruchu, to jednak nie oznacza to, że osoby te są sprawcami wypadku, gdyż stan zagrożenia został wytworzony zatrzymaniem się oskarżonego na lewym pasie ruchu, przy czym – jak wskazał – przyczyną zatrzymania było prawdopodobnie zaśnięcie kierowcy.

Świadkowie M. K. i M. D. to funkcjonariusze Policji, którzy obsługiwali przedmiotową kolizję drogową. Wyżej wymienieni wskazali, że po przyjechaniu na miejsce zdarzenia ustalili przebieg oraz osoby biorące udział w kolizji drogowej. Nadto dodali, że po przeprowadzonym badaniu na zawartość alkoholu okazało się, że tylko oskarżony jest w stanie nietrzeźwości. Podnieśli, że po zakończonych czynnościach, oprócz M. P., przewieziono uczestników wypadku do Wojewódzkiego Centrum Medycznego, gdzie następnie udzielono im pomocy medycznej. Nadto podali, że nie namawiali oskarżonego do składania fałszywych oświadczeń procesowych.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony jest winny popełnienia przypisanego mu w wyroku przestępstwa.

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przeprowadzonego postępowania. To właśnie ten materiał pozwolił ustalić istotne okoliczności dotyczące przebiegu inkryminowanego zdarzenia i tym samym odpowiedzialności oskarżonego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia a to na zeznaniach O.

Zeznania wyżej wymienionych świadków są logiczne, rzeczowe i spójne, dlatego też należało uznać je za wiarygodne. Nadto zeznania te korelują jednocześnie z dowodami z dokumentów. Wskazać przy tym również należy, że zeznania tychże osób wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korespondowały, nie wykluczając się przy tym i nie zawierając żadnych sprzeczności je dyskredytujących. Tym samym Sąd nie dopatrywał się w relacjach wyżej wymienionych świadków ewentualnych ubarwień, przekłamań lub też próby podawania nieprawdziwych faktów.

Przy rekonstrukcji stanu faktycznego wykorzystano także obiektywne i przez nikogo niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: notatki urzędowej, protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, protokołów oględzin pojazdów biorących udział w przedmiotowej kolizji, opinii nr (...)5480.82.2011 z przeprowadzonych badań wypadków drogowych, protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem, dokumentacji medycznych, dwóch opinii biegłego zakresu medycyny sądowej, opinii nr (...) z dnia 15 marca 2011 roku, postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy oraz opinii nr (...) z dnia 11.07.2012 roku. Przy ustaleniach sprawy co do sytuacji życiowej, rodzinnej i osobowej Sąd oparł się na dowodach w postaci danych osobopoznawczych, natomiast w zakresie ustalenia uprzedniej karalności oskarżonego na danych o karności.

Ustalając zakres obrażeń odniesionych w wyniku przedmiotowej kolizji drogowej przez pokrzywdzonych oraz przez oskarżonego Sąd oparł się na dokumentacjach medycznych oraz na wydanych na ich podstawie opiniach biegłego z zakresu medycyny sądowej. W ocenie Sądu poczynione w niniejszych opiniach spostrzeżenia w pełni zasługują na wiarę oraz pozwalają na wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o zawarte tam ustalenia. Opinie te bowiem zostały sporządzone w sposób rzetelny i prawidłowy. Nadto nie zawierają żadnych braków i są jednoznaczne w swych faktach. Specjalista medycyny sądowej lek. med. A. J. wskazał, że odniesione przez uczestników kolizji drogowej obrażenia ciała zarówno w przypadku A. H., C.S., jak i O.O. spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni i stanowiący skutki o jakich mowa w art. 157 § 2 k.k., natomiast w przypadku M. P. odniesione przez niego obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., trwający dłużej niż 7 dni i stanowiący skutki o jakich mowa w art. 157 § 1 k.k. Biegły ten potwierdził także, że owe obrażenia mogły powstać w okolicznościach opisanych powyżej, tj. na skutek wypadku. Naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., trwający dłużej niż 7 dni spowodowały także obrażenia odniesione przez oskarżonego S. T. (opinia wydana przez specjalistę medycyny sądowej, patomorfologa J. M.).

Wskazane powyżej dowody uzupełniają się wzajemnie dając pełny i szczegółowy obraz wydarzeń.

Przechodząc do szczegółowej analizy materiału dowodowego wskazać należy, że – jak już wyżej podano – zasadnicze znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie miały zeznania O.O., A. H., C.S. oraz M. P.. Osoby te zeznały, iż samochód osobowy marki O. (...) zatrzymany przez oskarżonego na lewym pasie ruchu autostrady (...) (fakt ten wyjaśniono już wcześniej, bowiem z zeznań V. Z. popartych opinią nr (...) sporządzoną przez mgra inż. P. K. – o czym poniżej - wyraźnie wynika, że przedmiotowa kolizja miała miejsce na lewym pasie ruchu) nie tylko nie był oznakowany trójkątem ostrzegawczym ale przede wszystkim nie był oświetlony. Fakt braku sygnalizacji postoiu w postaci umieszczenia ostrzegawczego trójkąta odblaskowego potwierdził także i oskarżony, który w złożonych przez siebie wyjaśnieniach wskazał, iż „nie zdążyłem wyjść z samochodu i oznakować samochód. Odbywało się to szybko, zatrzymałem się, samochód stał i chciałem wyjść, aby oznakować samochód, wystawić trójkąt ostrzegawczy, ale nie zdążyłem, bo z tyłu uderzył w mój samochód inny pojazd, który poruszał się z bardzo dużą prędkością (karta 149 akt). Natomiast dowodem potwierdzającym brak oświetlenia samochodu osobowego O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), oprócz zeznań wskazanych powyżej świadków, jest opinia nr (...) .5480.82.2011 sporządzona przez eksperta badań wypadków drogowych – nadkom. mgra inż. A. U., zgodnie z którą żarówki zabezpieczone z przednich lamp, tj. reflektorów (światła drogowych i mijania), światła kierunkowskazów oraz światła pozycyjnych samochodu marki O.o nr rej. (...) nie wykazują żadnych cech i śladów, które mogłyby świadczyć, że zostały one obciążone w stanie świecenia chwilowymi siłami bezwładności o stosunkowo dużej wartości, jakie mogłyby towarzyszyć wypadkowi drogowemu (karta 40 akt). W ocenie Sądu, pomimo tego, iż w przedmiotowej sprawie sporządzono także inną opinię, a to opinię nr (...) z dnia 15 marca 2011 roku, w której stwierdzono, że wysoce prawdopodobne jest to, że w chwili wypadku w samochodzie osobowym marki O. (...) działały lampy pozycyjne tylne (karta 66 akt), to jednak prawidłowe są wnioski płynące z opinii (...) .5480.82.2011. Znamiennym jest bowiem fakt, że – jak wynika z doświadczenia życiowego – w przypadku, gdyby światła pozycyjne samochodu marki O. (...) działały przed zderzeniem, to na pewno byłyby one widoczne z takiej odległości, iż kierujący pojazdem marki P. mógłby nie tylko ominąć stojący pojazd, ale również przed nim się zatrzymać, tym bardziej, że A. H., pomimo tego, że jechał lewym pasem ruchu, to jednak w sposób należyty obserwował przedpole jazdy. Wskazać w tym miejscu również należy, że lektura akt sprawy (opinia nr (...) z dnia 11.07.2012 roku oraz zeznania biegłego P. K.) nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż to właśnie oskarżony wskutek zatrzymania samochodu osobowego marki O. (...) na lewym pasie ruchu wytworzył stan zagrożenia, natomiast przyczyną zatrzymania tegoż samochodu na jezdni autostrady – zgodnie z opisaną powyżej opinią – było zaśnięcie S. T..

Stan nietrzeźwości oskarżonego na poziomie 0,55 mg/l potwierdza protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd również i ten dowód uznał za wiarygodny. Protokół użycia alkometru wskazuje bowiem, iż badanie zostało przeprowadzone odpowiednim urządzeniem przez uprawnione i kompetentne do tego osoby, to jest funkcjonariuszy Policji. Nadto samo badanie zostało przeprowadzone dwukrotnie z szesnastominutowym odstępem, a jak wynika z tego protokołu oskarżony nie tylko nie żądał powtórzenia badania ale także nie zgłaszał uwag co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika.

W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonego mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, to jest w tych fragmentach, które znalazły potwierdzenie w obiektywnych dowodach. W pozostałym zaś zakresie, zwłaszcza dotyczącym kwestionowania sprawstwa oraz winy oskarżonego, Sąd odmówił im wiarygodności i tym samym mocy dowodowej. W szczególności za niewiarygodne Sąd uznał te wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazał, że na przedmiotowym odcinku autostrady (...) nie było pasa awaryjnego oraz te, w których podniósł, że policjanci nakłaniali go do składania fałszywych zeznań. Wyjaśnienia te pozostają w opozycji do dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne, bowiem – jak wynika z akt sprawy – autostrada (...) w miejscu wypadku, czyli na 210,5 km jezdni w kierunku K., stanowi prosty nieoświetlony odcinek, na którym wydzielono dwa pasy ruchu wraz z przylegającymi do nich poboczami, lewym o szerokości 0,9 m oraz prawym o szerokości 2,7 metra, natomiast wyjaśnienia oskarżonego były składane w sposób swobodny, bez nacisków osób trzecich, w tym policjantów („nie namawialiśmy oskarżonego do przedstawienia wersji naszej, nie było naszej wersji, pytaliśmy oskarżonego. Nikt nie wpływał na treść wypowiedzi oskarżonego” – zeznania M. D. na karcie nr 183). Również wyjaśnienia oskarżonego, w których nie tylko wskazał, że w inkryminowanym dniu wypił dwie lampki wina oraz zjadł dużo owoców, w tym owoców cytrusowych, ale także podniósł, że to brak paliwa bądź też awaria były przyczyną zatrzymania kierowanego

przez niego samochodu, nie polegają na prawdzie. Znamiennym jest bowiem fakt, że – jak wynika z opinii specjalisty medycyny sądowej patomorfologa J. M.- spożywanie owoców, nawet w dużych ilościach, nie ma wpływu na wyniki pomiarów stosowanymi obecnie metodami, przez co brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości badania przeprowadzonego urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu i wiarygodności uzyskanych wyników. Natomiast – jak słusznie wskazał biegły P. K.– nie sposób przyjąć za prawdopodobny wariant, iż kierujący poruszający się autostradą (ze znaczną prędkością – powyżej 100 km/h), w przypadku jakichkolwiek problemów z silnikiem, po pierwsze nie zatrzyma się na poboczu, dojeżdżając tam nawet na tzw. wybiegu z wyłączonym silnikiem, a po drugie nadal porusza się lewym pasem. Również w ocenie Sądu irracjonalne byłoby zachowanie się kierującego, którego pojazd zatrzymał się na lewym pasie, a który w lusterku widzi światła zbliżającego się pojazdu i pozostając za kierownicą nie próbuje z niego uciec, co miało miejsce w przypadku A. H., C.S.i O.O.. Wskazać bowiem należy, że sytuacja nagłego, uniemożliwiającego zjazd na pobocze, zatrzymania się byłaby możliwa tylko w przypadku poważnej awarii układu jezdnego samochodu, np. zablokowanie jednego lub kilku kół, zablokowanie skrzyni biegów, czego jednak nie stwierdzono podczas badania przedmiotowego samochodu osobowego.

Powyższe ustalenia pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, zaś jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa kwalifikowanego treścią art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Niewątpliwym jest bowiem fakt, że oskarżony w dniu 28 lutego 2011 roku około godziny 23:10 na trasie A4, będąc w stanie nietrzeźwości alkoholowej 0,55 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i kierując samochodem osobowym marki O. o numerze rejestracyjnym (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc trasą A4 w kierunku miejscowości O. zatrzymał pojazd na 210,5 km lewego pasa autostrady i nie dopełnił obowiązku oznakowania oraz prawidłowego oświetlenia unieruchomionego pojazdu, przyczyniając się przez to do najechania na swój pojazd przez kierującego samochodem marki P. o numerze rejestracyjnym M- (...) M. H. (obywatela Hiszpanii), na którego pojazd następnie najechał kierujący samochodem marki J. o numerze rejestracyjnym (...) M. P., który w wyniku zderzenia doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania szyjnego odcinka kręgosłupa oraz stłuczenia obojczyka lewego, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, stanowiący zatem obrażenia ciała o jakich mowa w art. 157 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę za dokonane przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem zarówno stopień szkodliwości społecznej czynu jak i zawinienie sprawcy.

W przedmiotowej sprawie przypisano oskarżonemu umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, tak więc zawinienie oskarżonego było znaczne. W ocenie Sądu duży wpływ na niedyspozycję oskarżonego (zaśnięcie) miał wypity uprzednio alkohol, który – jak wynika z doświadczenia życiowego – zakłóca funkcje psychomotoryczne organizmu, uniemożliwiając prowadzenie pojazdu mechanicznego zgodnie z zasadami ruchu drogowego, w szczególności zachowanie należytej ostrożności. Natomiast mając na uwadze rodzaj naruszonego dobra (życie i zdrowie człowieka) oraz zakres obrażeń doznanych przez M. P. uznać należało, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego S. T. jest stosunkowo duży.

Natomiast na korzyść oskarżonego Sąd zaliczył jego dotychczasowy niebudzący zastrzeżeń sposób życia, o czym świadczą niekaralność sądowa oraz ustabilizowana sytuacja życiowa.

W świetle poczynionych wywodów Sąd na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W przedmiotowej sprawie – zdaniem Sądu - zostały spełnione wobec oskarżonego ustawowe przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., a co za tym idzie łagodniejsze potraktowanie w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary w tym przypadku może mieć zastosowanie. W tym miejscu należy zauważyć, że warunkowe zawieszenie wykonania kary jest instytucją, która powinna być stosowana tylko wówczas gdy w przekonaniu sądu postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu

przestępstwa uzasadniają przekonanie, że sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni więcej przestępstwa. W ocenie Sądu, z uwagi na dotychczasowy sposób życia, taka pozytywna prognoza społeczno – kryminologiczna ma odniesienie w stosunku do oskarżonego S. T.. Sąd zatem warunkowo zawiesił oskarżonemu orzeczoną karę na okres próby lat 2, uznając, iż orzeczenie okresu próby w takim wymiarze skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i nie popełniania w szczególności tego typu przestępstw w przyszłości. Sąd uznał także, iż kara orzeczona z takim okresem zawieszenia spełni w większym stopniu swoją rolę niż kara bezwzględna i pozwoli na kontrolę oraz ewentualną weryfikację zachowania oskarżonego.

Jednocześnie zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka. Wysokość grzywny Sąd dostosował do możliwości finansowych oraz majątkowych oskarżonego.

Nadto Sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. P. nawiazkę w wysokości 3.000,00 złotych.

Z uwagi na skazanie oskarżonego za występki należący do przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełniony w stanie nietrzeźwości alkoholowej Sąd - na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 i 2 k.k. – zobowiązany był do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu zasadne dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów represji karnej będzie orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, przy czym na poczet opisanego powyżej środka karnego Sąd – na podstawie art. 63 § 2 k.k. – zaliczył okres rzeczywistego stosowania tegoż środka, tj. od dnia zatrzymania prawa jazdy mającego miejsce w dniu 28 lutego 2011 roku.

Całokształt przedstawionych wyżej okoliczności sprawił, iż Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku. Wydane rozstrzygnięcie – zdaniem Sądu – pozwoli oskarżonemu na zrozumienie jego błędnego zachowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

19 marca 2013 roku SSR Marzena Drozdowska

.....

Sygnatura akt VII K 562/11

Zarządzenie :

odnotować w K;

odpis wyroku z odpisem uzasadnienia doręczyć stronie o to wnoszącej ;

za 14 dni od doręczenia , z apelacją , z pismami .

19 marca 2013 roku , SSR Marzena Drozdowska

Wykonano , dnia